

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„Полицијски Гласник“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Преплата се плаћа у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње за иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I. заповодео је, на предлог Председника Министарског Савета, Министра унутрашњих дела, поставити:

за начелника прве класе среза брзопаланачког, Светислава Јоцића, начелника исте класе среза кључког, по потреби службе;

за начелника друге класе среза подгорског, Ђорђа Димитријевића, начелника исте класе среза моравског, округа нишког, по потреби службе;

за начелника друге класе среза расинског, Љубомира Станковића, начелника исте класе среза посавског, округа ваљевског, по потреби службе;

за начелника треће класе среза посавског, округа ваљевског, Радомира Филиповића, начелника исте класе среза подгорског, по молби;

за начелника треће класе среза беличког, Радивоја Јовановића, начелника исте класе среза посавског, округа београдског, по потреби службе;

за начелника треће класе среза заглавског, Драгољуба Миливојевића, начелника исте класе среза беличког, по потреби службе;

за вршиоца дужности начелника среза кључког, у рангу секретара начелства друге класе, Танасија Божића, вршиоца дужности начелника среза деспотовачког у рангу секретара начелства исте класе, по потреби службе;

за вршиоца дужности начелника среза посавског, округа београдског, у рангу секретара начелства друге класе, Тешмана Николића, вршиоца дужности начелника среза заглавског, у рангу секретара начелства исте класе, по потреби службе;

за вршиоца дужности начелника среза деспотовачког, у рангу секретара начелства друге класе, Косту З. Богдановића, вршиоца дужности начелника среза брзопаланачког, у рангу секретара начелства исте класе, по потреби службе;

за комесара железничке полиције у Београду, у рангу среског писара прве класе, Милана Ј. Анђелковића, писара треће класе Министарства унутрашњих дела;

за писара прве класе среза посаво-тамнавског, Косту Катића, комесара железничке полиције у Београду, у рангу среског писара прве класе, по потреби службе;

за писара друге класе среза тамнавског, Драгутина Пешића, писара прве класе Управе града Београда, по потреби службе, но без права на путне и селидбене трошкове.

за писара друге класе среза лепеничког, Драгомира Б. Костића, писара исте класе среза зајечарског, по молби;

за писара прве класе Управе града Београда Миленка Живковића, писара друге класе среза посаво-тамнавског, по молби;

за писара четврте класе Министарства унутрашњих дела, Милана Ф. Александрића, писара треће класе, Управе града Београда;

за вршиоца дужности писара среза зајечарског, у рангу писара начелства прве класе, Никоду Милосављевића, вршиоца дужности писара среза лепеничког, у рангу писара начелства исте класе, по потреби службе;

за писара друге класе Управе града Београда, Живка Лазаревића, вршиоца дужности писара среза тамнавског, у рангу писара начелства прве класе, по молби;

за писара друге класе начелства округа пожаревачког, Владимира Ст. Јовановића, писара исте класе начелства округа моравског, по молби, и

за писара друге класе начелства округа моравског, Ђорђа Д. Павловића, писара исте класе начелства округа пожаревачког, по молби, — све по старом закону.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 10. јуна 1905. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Председника Министарског Савета, Министра унутрашњих

дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Коста Петковић, начелник прве класе среза расинског, на основу § 70. закона о чиновницима грађанског реда, стаји у пензију, која му по годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 11. јуна 1905. г. у Београду

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Председника Министарског Савета, Министра унутрашњих дела, решено је:

да се Радивоју Јовановићу, начелнику треће класе среза беличког; и

Драгутину Пешићу, писару друге класе среза тамнавског, уважи оставка, коју су поднели на државну службу.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 14. јуна 1905. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Председника Министарског Савета, Министра унутрашњих дела, решено је, да се:

Драгољубу Миливојевићу, начелнику треће класе среза заглавског, уважи оставка коју је поднео на државну службу.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 16. јуна 1905. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Председника Министарског Савета, Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је да се:

Радош Пауновић, писар прве класе среза врачарског, на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда отпусти из државне службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 16. јуна 1905. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Председника Мини-

старског Савета, Министра унутрашњих дела, одобрено је решење Државног Савета од 3. јуна 1905. године. Бр. 4061. које гласи:

„Одобрава се Министру унутрашњих дела да на оправку оградe алексиначке окружне болнице, по ревидисаном и надлежно одобреном предрачуну начелства по Г.Бр. 478|905. год. може утрошити 1149-97 дин. и овај издатак ставити на терет партије Бр. 168|1. буџета санитетског ове 1905. год. предвиђене на оправке и доправке болница и болничких зграда“.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 14. јуна 1905. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

О ПРАВУ СВОЈИНЕ И ПРАВНИМ ОДНОШАЈИМА НА ВОДАМА У СРБИЈИ.

(НАСТАВАК)

74. — Жалба, на време поднесена, има т. зв. *одложно (субсидијно) дејство*, то јест, она *задржава* решење окр. начелства од извршења (чл. 38.) као год и жалба против судске одлуке вишем суду.

Изузетно, пак, жалба *не задржава* од извршења оно решење окружног начелства, којим се власнику какве грађевине на води, која се *отпочиње* градити или која већ *постоји*, *наређује*: да исто одмах *уклони*, *преиначи* или да и целу грађевину *сруши*, ако је то потребно, да се извесна опасност по јавни интерес што пре отклони, па би одлагање извршења тога решења очевидно било опасно.

75. — Министрово решење *није*, по нашем мишљењу, у сваком случају одмах *извршено*, и ако се то изриком вели у члану 37. зак. о водама. Јер, по тач. 6. чл. 144. Устава од 1903. год., Државни је Савет овлашћен да решава о жалбама против *министарских решења у свима спорним административним питањима*; па то *наређење*, као *доцније*, а у вези с чл. 202. Устава, по коме сви *ранији закони* (односно и *поједини прописи ранијих закона*) *не важе у колико су противни Уставу*, — *потире* чл. 37., у колико он спречава жалбу Државном Савету против оног министровог решења, које се тиче административног спора, јер таквога спора може бити и по закону о водама.

За појам административног спора потребно је пак, уопште да постоје ова три услова: 1) да постоји какав *акт управне власти*, којим ова силом свога ауторитета што коме лично *наређује* или *забрањује*, 2) да се тим актом, који је противан каквом закону или уредби, коме *вређа* какво *стечено право*, а не само просто неки интерес, и 3) да је та *повреда* стеченога права *непосредна последица* тога акта управне власти, против кога се устаје и жалбом тражи помоћ од више управне власти.

И тако, кад се у каквом питању о употреби воде стеку ова три услова, онда има административна спора, па следствено има места жалби и Државном Савету против министровог решења, које је у том спору донето.

76. — Поступак овај полицијске власти при давању одобрења за подизање какве нове грађевине на води важи у свему и за случај, кад се одобрење тражи да се каква грађевина на води, која већ постоји, *преиначи* т. ј. поправи или преправи.

77. — Кад решење, којим се *даје одобрење* молиоцу да нову грађевину на води подигне или да ону, која већ постоји, преправи, *постане извршено*, окружно начелство издаће му *уверење* да ту грађевину може подићи или преправити (чл. 39.)

У том уверењу треба назначити: *чему је одобрена грађевина намењена; количину, начин и остале услове* употребе воде; *највећу* допуштену *висину* воде или допуштену *низину* воде, ако је власник грађевине дужан одржавати воду на одређеној висини, и *најпосле, рок*, за који се одобрена грађевина има *подићи* и *прорадити*, с назначењем да ће се то право изгубити, ако се грађевина у остављеном року не подигне и не проради или се не преиначи (чл. 18. и 22.).

78. — *Рок* за подизање и преиначавање грађевина на води може бити одређен најдуже до *три године*. При одређивању тога рока окр. начелство треба да има у виду *величину* грађевине и *друге околности* у сваком поједином случају (чл. 18.) те да одреди толики рок, у којем је, обзиром на све то, *доиста* могуће грађевину подићи или преиначити.

Из оправданих разлога тај се рок може на захтев молиоца и продужити.

79. — *Највећа* допуштена *висина* воде, односно допуштена *низина* воде, мора се на грађевини означити каквом *сталном мером*. Ближе о тој мери и о постављању исте види *Упутства*, која је о томе прописао министар грађевина под 14. Фебруаром 1879. год. ГЛ 426.

80. — *Такса*. — За свако одобрење да се *нова* грађевина на води може подићи плаћа се држави такса од 50. до 250. динара, према *величини* и *важности* одобрене грађевине, а за одобрење да се каква грађевина на води *преиначи*, од 25. до 250. динара, ако то преиначење условљава *већу* употребу воде од досадање.

81. — *Надзор над грађевинама на води*. — Све грађевине на води, за које је потребно одобрење власти да се могу подићи или преиначити, стоје под *врховним надзором* окружног начелства (чл. 40.).

А *непосредни надзор* над тим грађевинама води *местна полицијска власт*, и она зато може, у преком случају, *наредити*: да се на каквој грађевини на води одмах изврши оно, што би било потребно у интересу *јавне безбедности*; па ако власник грађевина не би ту *наредбу* у остављеном му року извршио, *местна полицијска власт* може *наредити*: да се то, што је потребно, *на трошак непосредног власника* изврши. А где није опасност за јавну безбедност у *одлагању* извршења онога, што *местна полицијска власт* за потребно нађе да се учини, *известитиће* окружно начелство, па ће оно, ако предлог усвоји, *наредити* шта треба власнику грађевине (чл. 41.)

82. — У *новој* или *преиначеној* грађевини, за коју је потребно одобрење дато, *не сме* рад *отпочети* пре, него што се Начелство *известити* и од њега добије *допуштење* да грађевина може прорадити. Пре тога начелство ће, у року од 30. дана, од кад је извештено, *наредити* да се *стручно* грађевина прегледа ради уверења да ли је грађевина подигнута или преиначена по условима, који су обележени у одобрењу за подизање или преиначењу исте, па ако би било каквих недостатака или отступања од тих услова, *наредиће* да се то допунити и испривити, па тек тада издати одобрење да грађевина може прорадити (чл. 40.).

83. — Власник одобрене грађевине на води дужан је исту *одржавати* у оном стању, у којем је она стручним прегледом као исправна утврђена. Ако би се у току времена, што самовољно *предругојачило* или би се што *пореметило*, власт, а и на захтев онога коме се због тога каква штета наноси, може *наредити* преглед и *извиђај*, па ако што *неисправно* нађе, *наредити* да се поправи што треба, оставивши за то потребан рок, па ако по истеку тога рока не буде извршено што је *наређено*, власт ће *наредити*, да се о трошку *непосредног власника* то изврши (чл. 21.). Трошкове око тога

прегледа и извиђаја грађевине сносиће власник, ако је он за неисправност грађевине крив, иначе онај трећи, који је својим неоснованим наводима тај преглед и утицај изазвао. А ако су обојица криви, онда ће по *сразмери* своје кривице те трошкове сносити. Ко ће и у колико те трошкове сносити односно другоме накнадити, решиће начелство при решавању главне ствари (чл.42.).

84. — *Књига (протокол) грађевина на води.* — Код сваког окружног начелства треба да постоји *особена књига*, у коју треба да су уписане *сва права употребе јавних вода*, односно и *све грађевине на водама* у округу, за која су права или за које су грађевине издана потребна *одобрења* или *повластице*, заједно са свим *потребним подацима* (о месту, количини и начину употребе воде), те да се из ње може свако уверити о ономе, што му је потребно да зна (чл. 44. и 45.). Министар унутрашњих дела је прописао *форму* и *начин вођења* те књиге (чл. 46.) расписом својим од 1. марта 1879. ПМ 1564. (зб. 34. стр. 236.).

(свршиће се)

Андре Ђорђевић

ИСТОРИЈСКИ РАЗВИТАК ПОЛИЦИЈСКИХ ВЛАСТИ У СРБИЈИ

(1793 — 1869)

III.

Полиција у Србији од 1804. — 1869. год.

(СВРШЕТАК)

18

4. управа свима заведенијама јавног добротинства;
5. извршење закона о сазивању народне скупштине;
6. претходне мере за регрутовање народне и стојеће војске;

7. у опште сва она старања, која нису нарочито другом ком министарству у дужност придана, а (по) природи задатка овог министарства њему би припадала“.

Дужности министарства полиције, које су *устројенијем* од 1839. год. биле подељене на *полицијско-економическе*, *карантинско-санитетске* и *војне*, овим новим устројством постале су много одређеније, а у неколико и потпуније.

Надзор над штампом, ствар је с којом се први пут сустремо у делокругу министарства унутрашњих послова, а брига о сиромасима и убогим, која је тренутно била увршена у задатак министарства полиције 1835. год., понова је и потпуно оправдано нашла места и у овом устројству, које и данас важи.

Значајно је још и то, да се и у самом устројству чини разлика између полиције сигурности и санитетске полиције.

Од важнијих закона, који су издати до краја овог периода, нас се поглавито тиче *закон о преком суду* за *адуковања*, *разбојништва*, *јавна насиља* и *крађе*. Закон овај издат је 24. априла 1863. год., а важио је за округе: ужички, чачански и руднички, и срезове: јасенички и грузански округа крагујевачког, колубарски и космајски округа београдског и колубарски и подгорски округа ваљевског.

Потреба и последице овог закона, као и опште стање сигурности земље овога времена, виде се најбоље из нижеизложених редака министра унутрашњих дела, које је изговорио на седници скупштинској од 21. августа 1864. године:

„Но чим се поврати редовно стање у земљи (после бомбардовања Београда), одма се почеше појављивати и лоповлуци, и зла дела лопова и ајдука врло учесташе и преотеше ма, при свем томе, што су власти од своје стране чиниле све,

да се овоме учини крај. Особито у окружијама ужичком, чачанском и рудничком, и у неким крајевима окружија крагујевачког, београдског и ваљевског догађају се чести лоповлуци и појављиваху се ајдуци, доводећи у опасност живот и имање путника и житељства.

Његова Светлост сазнавајући за оваково стање, најнеповољније беше дирнута таквим гласовима, и рада пронаћи начин, да се томе доскочи, и на пут стане, изволело је послати у народ државне саветнике г. г. Ђорђа Миловановића, Данила Стефановића и Ђорђа Ценића, да провиде и са окружним началницима изнађу, какве би се мере против ти зала дале употребити. Изаслани државни саветници брижљиво испитиваху стање земље, особито у погледу лоповлука и ајдуковања; и донеше собом у народу црпљено сазнање онаково исто, као што су и власти полицијне уверавале, да обичне мере никако нису довољне, да изстребе зла, која тако силно учесташе. Према томе дакле, само су необичне и ванредне мере могле се показати за нешто успешне.

Тако се опет показа потреба, да се гдекоји прописи закона поопштре; и то је учињено у новим изменама и допунама казнителног законика. Особито као полезно морамо сматрати полицијни надзор, који ће лоповима јако отешчати прилику, да се крађи одају. За сад нису још потпуно одовуд помоћи, јер је закон издан 20 марта 1863 године, но имамо надежду, да ће ова наређења све више успешно дејствовати. У исто скоро време издато је још једно наређење од велике важности. Као што се зна, полицијне власти имају дужност истраживати злочинства, ватати кривце и узимати ји на испит. По постојећем правилу полицијном влашћу испитани кривци подвргавају се код суда новом испиту. Лопови, ајдуци и други људи, који су огрезли у неваљаствима, врло су често порицали код суда оно, што су код полицијне власти признавали. По до ондашњим наређењима, такво признање, ако је код суда поречено, није имало важности, и често су на тај начин највећи злочинци остајали без заслужене казне. Да се тој незгоди помогне, издата је наредба, по којој учињено по прописима пред полицијном влашћу признање кривца, остаје пуноважно; а суд не узима у призреније доцније просто порицање, осим ако кривац оно своје признање с довољним основима буде оповргнути могао.

Све ове мере обрицале су умалење лоповлука за унапредак; али међутим је показивало се зло, које је требало одма сатрти. Тако убиства, ајдуковања, лоповлуци и палеvine, у именованим крајевима нашег отечества, као што је наведено, преотеше ма, и безбедност личности и имања дође све већма у опасност. При оваквом стању ствари, било је нужа, да се употребе брзе мере, и зато под 24 априла прошле год., издат је закон, којим је проглашен преки суд у окружијама, рудничком, ужичком и чачанском, и у срезовима јасеничком и грузанском окружија крагујевачког, колубарском и космајском окружија београдског и колубарском и подгорском окружија ваљевског. У овим пределима од неколико ајдучки чета људи су у своим кућама и на путу јавно нападани; пожари и убиства учесташе, јавна насиља и крађе беху обични догађаји. Преки суд је за сва ова злочинства постављен био и наређено је, да исти на брзи начин свако злочино дело изследи, и по законима пресуди, а пресуде су се одма извршавале. Истим законом наређено је, како ваља поступати с онима, који се од казни ослободе само из недостатка доказа, и с онима, на које кметови или полицијна власт основано сумња, да су учинили какво од поменути зли дела. Наређено је при том да се куће подозрителни људи, удаљене од села, могу дићи, и у село преместити, и поопштрене

су казни против они, који неби слушали и тачно извршивали наредбе полицајне власти.

Последице ови издани законодавни мера беху у многим успешније. Неколико ајдучки чета би од то доба разтурено доста ајдука и убица сатрвено, више јатака пронађено и суду сprovedено; а многе куће и породице, на које је била основна сумња, да помажу ајдуке и лопове, сасељене су ближе у села. Власти су полицајне на све стране, а особито у поменутиим пределима ревностно дејствовале против ајдука, лопова и други зли људи, и придржавале су се расписа мог од 3. маја 1863. ПМ 2624 којим сам издао пространо упуство, како имају разумети овај ванредни закон од 24. априла исте године, да неби случајно из непажљивости и невини људи страдали. За кратко време од пет месеци под дејством поменути закона стање се у земљи односно ови зала доста добро поправило, и то у толикој мери, да су поменута злочинства у тим пределима готово нестала. Тај успех учини, да је под 29 октобром те године издато највише решење, којим је укинута преки суд за цело окружије рудничко, и за оне срезове окружија крагујевачког, београдског и ваљевског, за које је био проглашен па је у тим окружијама повратило се редовно стање. Но ако су у поменутиим пределима и показали ти ванредни закони повољне успехе, морале су и даље оне мере оставити се у окружијама чачанском и ужичком. Истина и у овим окружијама, а особито у ужичком, учињено је много од стране власти и народа, да се утамане ајдуци и лопови; народ је највесрдније помогао власти у дејствовању против лопова, и народни војници поједини места учинише лепе услуге земљи својим садејствовањем против зликоваца; али се опет није постигло све, што се желило. Па се није ни чудити томе, кад се мисли на положај оног предела. Но осим тога има још једна околност, а то је, што ајдуци, убице, лопови и други зли људи, налазе у суседној Турској, куда лако прибегну, безбедно склониште и закриље. Сваки ајдук и лопов, кад га погоне наше власти, и наши људи, стара се докопати границе, пређе у Турску, па ту се склони за време од сваког гоњења; и ту се налази он после у пуној безбедности.

Да би се против ајдука и други злочинаца могло дејствовати с повољним успехом још је од преке потребе, да кметови као власт општинска, охотно потпомажу полицајну власт у званичним предузећима, при истраживању и хватању криваца. Искусством је међутим доказано, и осведочено, да се на многим местима, и то баш онде, где се лоповлуци и ајдуковања најчешће догађају, кметови па и други отлични људи устежу с пуном ревносту у томе; јер се често догађало, да се хрђави људи изписме на такве ревностне кметове, па им запале сено и куће, побију и покраду стоку а чине им и друге штете¹⁾

* * *

Добро познатим уставом од 29. јуна 1869. год. учињен је читав преокрет у нашем државном животу, али је полицајска власт остала, у главном, недирута. Што је још веома

¹⁾ Протоколи редовне Народне Скупштине за 1864. год., стр. 45—48.

карактеристично, у овом уставу нема ни једне одредбе, ни једне једите речи, која би се односила на полицајну. Обим њене делатности, према овоме, и даље је остао у границама устројства окружних начелстава од 12. маја 1839. *Наставеница* од 8. јуна 1839. и устројства централне државне управе од 10. марта 1862. год.

Противно овој својој непотпуности у односу ка полицајским, па и свима извршним властима у опште, устав од 1869. год. садржи детаљне одредбе о судовима и судским властима, предвиђајући у своме 117. члану и *поротно сљеђе* за разбојништва, опасне крађе и паљевине.

Ну, и поред свију својих непотпуности и мана, уставу овом не може нико порећи да је, противно ранијим двама уставима, чист од сваких страних утицаја — да је био први и прави српски устав у ослобођеној, али још не потпуно независној Србији. Ово и јесте главни разлог, који нас је руководио, да с њиме завршимо наша излагања о историјском развоју полицајских власти у Београдском Пашалуку и ослобођеној Србији, пошто од његовог постанка па до наше потпуне независности (22-11-1882) нема, као што смо већ поменули, никаквих знатнијих измена у развоју и надлежности полицаје.

Дужни смо још констатовати, да се овај развој, и поред свих рђавих политичких прилика у којима се Србија налазила, поклапа у главном са општим развојем полицаје о коме је реч у уводу овог дела.

Из *локалне* полицајске власти за време Турака, развила се у првом устанку *патријархална* полицаја, чији је даљи природни развој нагло пресечен пропашћу земље и слободе 1813. год.

У почетку другог устанка, дужности полицајских власти идентичне су са дужностима унутрашње државне администрације све до установе судова, после којих и појам о полицаји и њеном задатку постаје одређенији.

Уставом од 1835. год. полицаји се, поред осталог, ставља у дужност и старање о *културном* и *привредном* напретку народа, док јој се наметнутим турским уставом од 1838. год. дужности детаљину и своде на *извршну* и *превентивну* полицају.

Најзад је дошло устројство централне државне управе које је, ослобођено страног утицаја, проширило обим полицајске делатности на ред, сигурност лица и имања, здравље, штампу, потпору сиротиње и убогих, управу пошта и телеграфа, а све ово, као што смо видели, извршивао је и *Блок* главне дужности полицаје овога времена.

Јасно је, према овоме, да је развој наше полицаје до 1869. год. ишао упоредо са развојем друштвеног и државног живота. Не може се на жалост рећи, да је овако био и после 1869. год. Поред неоспорног напретка, који смо ми за последњих 30 год. у свима другим правцима учинили, задатак наше полицаје остао је и даље у границама устројства централне државне управе од 1862. год.!!!

Београд, 1904. год.

Д. Ђ. Алимпић

ПОУКЕ И УПУТИ

Један случај из чл. 13. закона о таксама.

П. Ђ. Ј., пензионар, поднео је 15. децембра 1897 године тужбу лозничком првостепеном суду и тражио осуду извесног дужника. Али како му није било могуће де одмах положи и 218. динара на

име спорне таксе, то је, користећи се прописом чл. 13. закона о таксама, положио суду у депозит као гаранцију три државна лоза 2% до свршетка спора. Сем тога депоновао је и 13·10 динара на име интереса за једну годину.

После тога упутио је акт суду и известио суд, да је то своје примање наплатио, па, одустајући од поднесене тужбе,

молио је суд, да му се дати лозови, који су у депозиту, врате.

По овој молби, суд је нашао: да се свака такса по чл. 5. закона о таксама мора унапред да плати и да је тужилац депоноване лозове предао као залогу за наплату таксе, која је као таква и прихваћена, на основу чл. 13. закона о таксама, пошто је вредност спора већа од 200

динара. С тога је решењем својим од 15. априла 1904. године Бр. 5279., известио тужиоца, да му не може вратити лозове, већ се исти имају да употребе за наплату таксе, која по рачуну износи 218. динара. У исто време суд му је оставио да бира: хоће ли да положи таксу или да се лозови јавном лицитацијом продаду, па ако што претекне да му се врати.

Незадовољан овим решењем, тужилац се обратио жалбом Министру финансија, у којој је, поред осталог, навео: да му суд није могао задржати лозове, пошто нема никаквог решења, да му се лозови приме у залогу до окончања спора, и да ли му се у опште одобрава почек.

Министар Финансија по разматрању аката овог предмета, нашао је, да је решење суда правилно, па је жалбу одбацио као неумесну.

По изјављеној жалби, Државни Савет, одлуком од 31. маја 1905. године № 3958. поништио је решење Министра Финансија, као противно закону, са разлога, што је спорна такса накнада за судски рад приликом пресуђивања спора, па кад, у овом случају због одустанка од тужбе, суд није ни улазио у расправу спора, њему и не припада никаква накнада, односно спорна такса.

За расправу питања о атару појединих општина, села, или засека, није надлежан збор, већ на првом месту полицијска власт, а за тим суд.

По предлогу кмета и пуномоћника села Г....., који је општински одбор одбацио — поновни збор општине М....., 3. новембра 1904. године, решио је, да се имање, које је досада било у атару села К....., и тако и у пописну књигу уведено, упише у исту као својина села Б....., и у атар његов уђе.

Среска власт, користити се чл. 152. закона о општинама, задржи ову одлуку зборску од извршења, налазећи, да је противна чл. 12. поменутог закона, по коме је, за расправу питања о атару појединих општина, села, или заселака, надлежна једино полицијска власт да решава на првом месту, а за тим суд, но никако не збор. Усвајајући ово решење среске власти, Министар унутрашњих дела, актом својим од 19. новембра 1904. године ПМ 32423., послао је предмет Државном Савету на решење.

Државни Савет одлуком од 24. маја 1905. године Бр. 3083. одобрио је решење надзорне власти, налазећи, да исто у свему одговара чл. 152. и 156. закона о општинама.

М. В.

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

ЗЛОЧИНЦИ КАО ПРОНАЛАЗАЧИ

Несумњиво је да казаматски живот са својим принудним мерама има врло јака утицаја на душевно стање и расположење осуђеника. Одузимањем слободе и слободнога кретања, ограничењем рада и на-

вика, поступно се уводи осуђеник у један нов свет и живот, коме се он лако не може да прилагоди, али на који мора да се навикне.

Злочинац у слободи не ради ништа, не занима се никаквим стварним нити корисним радом. Али он у казамату не може и не сме проводити време у нераду, залудњавању и беспослици. Казамат је у главном за то, да осуђеник има где навикне се на рад. Велики је, врло велики број злочина, који има своје прайзворе и постанак у нераду, у левентовању и беспослици. Тако се управо и спрема један злочинац. Није празна она реч, која говори да не би било ни упола злих дела, као што их има, кад би људи били занети радом, ма и каквим послом, који пажњу привлачи. Практична, корисна, а уједно и хумана особина осуђеничког живота и јесте у томе, што се осуђеник налази у сфери силе закона, што мора да живи и ради како закон изискује. И на такав живот и рад он има да се привикне. Наравно, није баш велики број осуђеника, који се свом вољом предаду послу. Злочинац ради у казамату; ал његове су мисли иза оних зидина, преко којих он не може.

Многбројна посматрања злочинца и њиховог живота и рада у казаматима утврђују да има међу злочинцима људи, који се најзад помире се судбином и пригрле какав корисан посао. Мисао нема окова, нити их може имати. И ако су на ногама каквог злочинца тешка гвозђа, а често и руке у лисицама; и ако је око њега све ограничено — мисао је његова слободна. Стваралачком духу и уму не сметају препоне, као што су тамничке ћелије, железни окови, лисице на рукама.

Чезаре Ломброзо наводи у неколиким својим делима интересантне податке о бављењу и пословима злочинаца у ћелијама или казаматским радионицама. Већина тих радова, што их осуђеници стварају и праве јесу брижљиво чисто и тачно изведени. Многи би се могли поредити и стати напоредо са најсавршенијим радовима фабричке производње.

Чиме се занимају; какву врсту послова највише раде и шта производе злочинци, за време док су на издржавању казне? — У нашим казаматима тај рад њихов није веома разгранат; он је ограничен на тешке пољске радове и на занатску производњу. У ову другу врсту спадају ковачки, качарски, плетарски и њима слични послови, производња разноврсне дрвенарије за домаћу употребу. Разуме се да послови ове врсте зависе од способности самих осуђеника. Али ни у једном од израде тих предмета, они не иду до крајњих граница, то јест нису савршени. Међу тим у другом свету осуђеницима се даје могућност, да се у радовима, које у казамату раде, усаврше што могу више. Осим тога њих не ограничавају у послу. Има злочинаца у казаматима који се баве писањем. Према разним саопштењима из Америке излази да доле, између казаматских зидина, има неколико добрих писаца, који су у казамату свој таленат развили. Најновије вести тврде да су неки злочинци учинили

разне изуметке, које су чак и патентирали. Дух проналазачки и стваралачки пробије зидине и ћелије казаматске и избије на површину. Енглеске новине саопштавају да је у последње време један злочинац добио за свој патентирани проналазак 15 хиљада фунти стерлинга, што чини преко 370 хиљада динара. Осуђени је Енглец и зове се Шарл Филер. Овај злочинац, који је прилегао на рад, пронашао је нову, најпрактичнију конструкцију шиваће машине. Филер поднесе свој проналазак на патентирање и њему Енглези понуде горњу суму новаца. Филер је још млад човек, доста интеллигентан и у самом казамату помоћу свог изуметка постао имућан човек; а лако има изгледа да ће бити још богатији, јер је његов патенат стекао право у неких тридесет држава. Кад је исти Филер ушао у казамат да издржава казну за своје злочинство, он је био принуђен да се ода једном послу; изабере обућарски занат и ту дође на мисао да упрости и убрза рад око шивења и прошивања обуће.

У осуђеничким заводима сједињених америчких држава кривци имају права да своје знање и умешност своју усаврше и развију до крајњих граница, више него што је то случај у европским државама. Последица тога је да се количина рада и изума у казаматима америчким подиже, и међу осуђеницима налази се све више и више изналазача, који би, да су се раније одали раду, веома користили себи и друштву. Доста је велики број злочинаца по америчким осуђеничким заводима који су постали познати и стекли у јавности леп глас и име чувеног проналазача. Но, ваља знати, да је у Америци допуштено да осуђеници развијају своје знање и умење. Тако је пре извеснога времена један осуђеник пронашао нов изуметак за брже и лакше кретање велоципеда и за тај свој нов изум добио патенат и награду од 20.000 динара. Многе фабрике су одмах откупиле тај патенат и примениле. Пре кратког времена једној великој фабрици машинерија у Питсбургу, у Америци, буде понуђен један нов изуметак, при коме се уштеђивало у раду 25 процената и преко 30 процената трошка. Ту машину је изумео у казамату један злочинац који се зове Ванзон. И он би тим својим проналаском зарадио велику суму новаца, да га није сувише прецењивао и на самртничкој постељи уништи све цртеже и белешке о њему. — Познато је да се и у енглеским казаматима налазе осуђеници, који су пронашли по какав изуметак и патентирали. Злочинцима, који се у казамату добро владају, допуштено је да усаврше своје способности у раду и на тај начин имају могућности да с успехом раде и на налажењу изуметака разних. Један познати злочинац и фалзификатор, Џон Вилијамс изумео је за хватање и причвршћавање једну справицу, врло zgodну и практичну и прода је једном фабриканту, који је патентира и заради на њој силне новце. Други један злочинац, убица Венврајт, за време док није погубљен, пронашао је једну врло практичну машину за чишћење разних предмета, а злочинац Туртел, који

је извршио неколико убистава, изумео је нова вешала, на којима је сам свршио. Много је и много тако разних предмета и направа у казаматима израђено, врло практичних и корисних, који нису нигде патентирани, али, који показују оштроумље осуђеника, као и факат да се у казаматима могу до крајњих граница да развијају дух и способности осуђеника. Вреди на овом месту поменути и интересантни проналазак једног француског злочинца. Он је конструисао од једног дугачког конопца лествице за пењање и спуштање, али тако практичне да превазилазе све досадашње ватрогасне лествице. На крају тога конопца, који је дугачак преко 30 стопа налази се нека зачакка, која се одмах за кров прикачи, ма какав кров био. Некаквим врло оштроумним претплетанем тог конопца човек се врло лако може да успење на кров куће и да се спусти доле, без бојазни да ће се стропштати. Цео је апарат тако прост и мален, да се може у џепу носити. И ако тај изналазак није патентирао, нашли су га код многих осуђеника, да им се за сваки случај нађе при руци.

Сва ова факта доказују да се људске способности могу корисно употребити и у осуђеничким заводима, као и то да људска проициљивост и фантазија може да се развијају и усавршавају само у раду.

М. П.

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

Фотографија као детектив. — Готово се сваки злочинац ужасава, када се говорећи о њему помиње и фотографија. Он проклиње дан, када је морао бити или се сам фотографисао, јер је тиме створио себи смртно непријатеља своје позиву. Често је и непрекидно обелодањује фотографија и најтајније злочине, а и ствари, које ни једно човечје око није у стању видети и распознати.

Један од најзначајних фалсификатора нашега времена нема сумње да је Рихард Пигот, који се у 1882. години најрадије бавио тиме, што је подражавао документе и рукописе познатог ирскога политичара Шарла Стеварта Парнела, не би ли доказао, како Парнел стоји у тајним везама са људима, који су носили на својој души кривицу за убиство лорда Кавендисха. Ти су документи дошли у сопственост листа „Тајмс“, и изазвали су највећу сензацију, кад су објављени у њему. Пигот је све њих фалсификовао, али сви документи буду фотографисани и тада подвргнути испитивању. Пошто је Пигот прибавио себи оригиналне хартије, које је Парнел заиста писао, он приђе своје послу, да их копира, и то метнувши оригинално писмено на прозорско окно, и преносећи плајвазом на горњу чисту хартију оне речи из оригинала, које су му биле потребне, те је тако стварао рукопис Парнелов. Ове је потезе плајваза превлачио доцније мастилом, са свим брижљиво. Фотографске репродукције и увељичавања тих фалсификата показали су линије плајваза и мастила, јер потези плајваза нису

били свуда једнако и потпуно превучени мастилом, а сем тога се и мастило на једном месту распинуло. Пигот је био за време истраге у слободи, побегне за тим у Париз, па одатле у Мадрид, и ту пројури себи куршум кроз главу, кад је полиција разбила врата од његове собе и хтела га притворити. „Тајмс“ је морао доцније платити Парнелу не мање од 5000 фунти стерлинга оштете, и ако је штампао лажне документе у са свим доброј намери.

У једном случају, који се десио 1897. године у Лондону, пружио је фотографија таквог доказа, који је био од велике користи по проналазак злочина. Суд је имао да донесе одлуку у питању, да ли је погрешно мишљење, да је датум на једном документу из јануара месеца 1884. год., заиста преобраћен и направљена од четири цифра пет, или заиста постоји факат да је докуменат фалсификован. Фотографијом се доказало, да је четири промењено било тек пошто је стајало већ више дана на хартији. Број је био потпуно исписан, те није могло бити ни говора, да га је одмах при самом писању преправио оптужени, као што то он сам тврди. Видели су се потези два потпуна броја, те је окривљени на основу тога био осуђен.

Пре извесног времена фотографија је успела да ослободи од неправде једно невино лице. Једног је дана нађена у Паризу убијена једна жена, и тачним испитивањем њенога одела нађена је на једној њеној руци кратка, седа длака. Фотографисали су ову длаку и сравнили са другом, узетом из браде једног окривљеног. Никаких сличности код обеју није нађено; боја и структура били су тако различити, да је полиција решила, да се окривљени пусти у слободу.

Кратко време после тога падне сумња на другог једног човека, и он буде такође притворен. И његова коса није се слагала са оном једном длаком, коју је полиција узела за главни кључ у истрази. Стручњаци буду позвати и они сада утврдише, да нађена длака у опште и није људска, већ од каквог маторог, жутог, кратко ошишаног пса. Притворени је имао таквога пса; полиција узме од њега једну длаку фотографиса је и увељича, те тако нађе да се потпуно слаже са оном, која је нађена код оне убијене жене. Изведу по том окривљенога и он признаде своју кривицу.

Старо искуство, да се мастилом писано име или какав број с помоћу неке киселине избрише или да се уметне други број или знак, није више ни од какве користи по фалсификаторе, пошто фотографија открива све. Оригиналне речи остају још постојане, кад се фотографишу, а и утицаји киселине на горњој површини хартије лако се дају распознати.

Сравњивање крвних зрнаца микроскопом често је већ учинило важне услуге у проналажењу и осуђивању злочинаца. Стручњак може лако да утврди отиске у разлици крвних зрнаца код сисаваца, рептилија или птица. Крв сисаваца међутим разликује се од других само величином

зрнаца; па ипак, где то није довољно, фотографија чини добре услуге.

У једном случају убиства у Сид Валуесу окривљен је један човек да је убио другог на тај начин, што му је секиром задао једну велику рану. Сав је изглед био, да је он учинио дело, али ипак није било довољно законских основа подозрења, изузимајући то, што је код његове куће нађена једна секира, којом је, према мишљењу медицинских стручњака, могло бити извршено дело. На њој је било и неких попрсканих знакова, а окривљени признаваше још, да су то трагови испрскане крви.

„Једну сам козу убио њоме“, рече он. „Мислите, да не бих очистио секиру, да сам њоме убио човека?“

Пред суд су донесене фотографије козје крви а такође и човечје крви, те се видело, да су крвна зрнаца козе знатно мања од зрнаца човечје крви. Крвна зрнаца на секири потпуно су се слагала по својој величини са онима човечјим крвним зрнцима; дакле нису била од козје крви. Сопственик секире у том је погледу слагао. Даље је слагао кад је тврдио, да секиру није ни мало чистио. На увељичаној фотографији те секире јасно се и разговетно видело, како је била чистиљена, јер су се на горњој површини челика још видели трагови и гроботине.

У другом, опет, случају, где је убијен један полицајац по имену Коле, пронађен је убица, неки Орок, на тај начин, што се на њускији, која је нађена баш поред убијенога, нашла урезана реч „Рок.“ Реч је била са свим овлаш угребана и тако излизана, да би се само врло јаким микроскопом могла у опште и распознати. Када је то место фотографисано и увељичано, један је сведок познао и умео рећи, да је он сам једног вечера урезао ту реч на њускији, кад је са убицом седео у једној кафани.

У сличном случају доказала је фотографија невиност једнога човека, који је био окривљен за један тежак злочин. Оптужен је био, да је убио једнога познатника, чије је тело нађено скривено у папрати у једној шуми. Брижљивим претресом на лицу места дела нађена је једна мала кутија за машине, какву је имао окривљени, по исказу многих сведока. Он буде затворен, али одлучно порицаше, да ма што год зна о убиству, а тако је исто изрично одрицао, да је икада имао такву кутију за машине, какву је полиција нашла на месту, где је извршено дело. Он је био јак противан мишљењу сведока, који су тврдили, да су видели, како је он употребљивао исту такву кутију за машине. На поклопцу кутије било је много шара и могло се приметити, да међу њима има и неких слова, баш као да је сопственик кутије покушавао да изгребе своје име. Кутија буде предата једном фотографском стручњаку, који горњу површину фотографише са јаком сенком, те се тако јасно могло прочитати име. Ово није било име окривљенога, већ другог господина, који је посетио шуму неколико дана пре извршенога убиства. Кад су му показали кутицу за машине, позна

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

је он одмах као своју сопственост, те невино осумњичени буду пуштени у слободу.

Д. В. В.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

П О Т Е Р Е

Јован Аффен, млинарски радник код Милана Цветковића, млинара у Параћину, украо је 15. т. м-ца своје газде 400 динара и побегао ка Куприји, а одатле за Београд или Пожаревац. Јован је висок, стар 36 год., има ретку браду, смеђ је у лицу, у грађанском оделу белом од брашна. Палап на десној руци пресечен му је при врху. Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да за њим учине живу потеру и у случају проналаска стражарно га спроведу начелнику среза параћинскога с позивом на денешу Бр. 13777.

Живота Стојановић, поткивачки каља из Петровца, стар 19 год., плав, носав, кратко пиша косу, сувољав, у оделу од шајка, о Турђаву дану отишао је из Ваљева незнају куда, пошто је тога дана повредно каменом Новицу Митровића, из Ваљева, који је од те повреде 8. тек. м-ца умро. Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да за Животом изврше најживљу потеру и у случају проналаска стражарно га упуте начелству округа ваљевског с позивом на Бр. 6409.

Ноћу између 2. и 3. тек. м-ца непознати лопови обили су врата на кошари Маринка С. Трајковића, земљоделца из В. Врбнице среза кључког, и из исте однели: две нове сукнене хаљине, један капут од црног сукна, један пар чакшире од белог сукна, два пара нових ткалица, 19 аршина белог сукна, 20 аршина платна, једну женску памуклију и два лонца свињске масти у тежини 14 килограма. Скреће се пажња свима полицијским и општинским властима на ову покрађу. АБр. 920

Непознати зликовац је 8. тек. м-ца око 8 часова пре подне напао на Марију, удову Јована Марјановића из Јабуковца, у њеној кући везао је, заостављао и изнудио од ње 51 дин. у новцу, пушку капслару, велики црногорски револвер, две трубе белог и једну трубу црног сукна и две трубе тежињавог платна, па је побегао, оставивши је везану у кући. Зликовац је стар 20—23 године, средњег стаса, добро развијен, црномањаст, малих бркова. Од одела имао је на себи: чакшире и гуњче од црног сукна, тежињаву кошуљу по прима везену, на глави црну јагњећу шубару и на ногама опанке. Препоручује се свима општинским и полицијским властима, да обрате пажњу како на зликовца тако и на покрадене ствари, и у случају проналаска упуте их начелнику среза брзопаланачкога с позивом на Бр. 4865.

Три непозната злочинца 31. пр. м-ца напали су Димитрија Јанковића, тежака из Браје Паланке, везали га, тукли и однели му 60 аршина бела и 100 црна сукна, 40 аршина селачких обојака, једне сребрне минђуше, 12 динара у новцу, једну ловачку пушку капслару и један обичан револвер са црним корицама. Сва су три разбојника била нагарављена по лицу и могли су бити стари до 25 година; двојица су средњег стаса, а један висок. Један од ових зликоваца имао је црно сукнено одело и црну шубару јагњећу; други бео гуњ и црне

чакшире, а трећи црне чакшире и шарен капут. Сва су тројица били наоружани пушкама Пибодијевог система. Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да учине потеру за злочинцима и о исходу известе начелника среза брзопаланачкога с позивом на Бр. 4894. — АБр. 957.

Непознати разбојници напали су 8. т. м-ца између 6 и 7 часова у вече на Николу Јордановића, из М. Извора, и то кад је био у својој појати на месту званом «Дело Арнаута.» Нападнути се бранио оружјем из појате и ристерао је разбојнике, који нису могли ништа отети. Било их је тројица, један је висок, сувољав, стар око 35 година, косе црне, бркова кратких и пуних, браду штупује, а при крају и има више седих длака. Одело му је од сурога сукна, има јелек, црно-суро сукнено шајкачу и куповне опанке; други је средњег стаса, дежмекаст, стар до 30 година, у сукненом суром оделу, са шајкачом и куповним опанцима, смеђе косе, округлог лица, смеђих кратких бркова; трећи је средњег стаса, пунији од другог, стар до 25 година, са штофаном шениром, имао је на лицу лорфу — маску, која је била црвена, без браде и бркова, око врата имао је белу мараму. Сва тројица су имали пушке «кокинке», о раменима реденике, а трећи је имао и револвер за појасом. Препоручује се свима полицијским и општинским властима да учине потеру за разбојницима и известе о исходу начелника среза бољевачкога с позивом на денешу Бр. 9110.

Марко Нешовановић, родом из Бедине Вароши у окр. чачанском, који је пресудом чачанског првостепеног суда од 16. марта тек. год. Бр. 13840. осуђен на 5 година робије у тешком окову због опасне крађе, извршене Миленку Радојевићу, трг. из Изањине, приликом спровода за београдски казнени завод, а на путу између Чачка и Крагујевца, у близини села Кутлова, побегао је испред спроводника.

Марко има 35 год., високог је стаса, црномањаст; у год. 1898. био је осуђен од ужичког првостепеног суда на 17 година робије због покушаја убиства, од које је осуде издржао свега 5 год. Позивају се све полицијске и општинске власти да Марка најенергичније потраже и нађеног под сигурном стражом спроведу Управи београдског казног завода, или начелству округа крагујевачког с позивом на Бр. 12515. У овом циљу износи се и фотографија бегунчева из доба његове прве осуде. У друштву са Марком побегао је и **Милан Цупарић**, родом из Ивањице, стар 23 године, омањег раста, плав, који је такође спровођен

за казнени завод с њим; на случај проналаска, треба поступити као и са Марком.

Јаков Левенштајн, стар 48 година, омањен, грбав, плавих бркова, путује са румунским пасошем Бр. 8410, проневерио је у Крајови 3000 франака и побегао. На молбу Букурешке полиције препоручује се свима полицијским и општ. властима, да на Јакова пазе и у случају проналаска стражарно упуте Управи Београда.

Крађа коња. Милану Талијану, тежаку из Азање, украдена су ноћу између 11. и 12. т. м-ца 1 коњ, 1 кобила и 1 ждребе женско. Коњ је стар 20 година, чисто беле длаке са жигом «возар и товар»; кобила је стара 7 година, вралуша, са жигом «товар»; сада је врала, а с јесени мења длаку; ждребе је једногодо, кулачasto, у левој стражњој ноzi путањасто, грива и реп шишани. Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да за крадљивцем и покрађом нареду потеру и у случају проналаска упуте их начелнику среза јасеничког у Паланци с позивом на Бр. 12178.

Крађа коња. Непознати лопови украли су ноћу између 30. и 31. пр. месеца једног коња и једну кобилу Светозару Миличићу из Пожаревца. Коњ је стар 9 година, длаке зелене, висок 149 см., са жигом К. Кобила је стара 7 година, длаке доратасте, висока 140 см. са истим жигом, а на челу је цветаста. Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да за лоповима и покрађом живо трагају и у случају проналаска спроведу их начелнику ср. колубарског с позивом на Бр. 6050.

Крађа коња. 2. т. м-ца непознати цигани извршили су крађу два коња са ливаде Аксентија Ерића, земљоделца из Диваца у срезу ваљевском, па су за тим побегли једни путем ка Убу, а други ка Лазаревцу. Један је коњ стар око 9 година, алатаст, а на челу цветаст; други је стар 7 година, длаке сивава-зелене, а по прима црне длаке услед амова. Исти цигани поред украдених коња имају и доста других, за које се такође сумња да су крадени. Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да за крадљивцима и покрађом учине живу потеру и у случају проналаска стражарно их упуте начелству округа ваљевског с позивом на денешу Бр. 6106.

КО ЈЕ ОВО ?

7. тек. м-ца напрасно је умрла нека Љубица Н., надничарка на Косанчићевом Венцу Бр. 12. у Београду, у кући г. Јакова Филиповића, парника, код кога је чешће одлазила

на рад. Полицијска власт није могла утврдити тачно Љубичину идентичност, нити сазнати има ли кога од фамилије. Она је била стара око 50

година, средњег стаса, у лицу црномањаста. Износи се фотографија њенога леша и моли се сваки ко би знао што год ближе о Љубици, да то саопшти Управи града Београда с позивом на Бр. 20.014 или уредништву «Полицијскога Гласника» с позивом на АБр. 926.

Т Р А Ж Е С Е

Косту Вељковића, агента из Београда, тражи квартал савањски Управе града Београда, код кога има кривично да одговара. Како се он удаљио незнано куда, препоручује се свима полицијским и општинским властима да потраже у својим домаћинствима Косту и у случају проналаска стражарно га упуте кварту савањском с позивом на Бр. 6923.

Јону Николића, тежака из Манастирице у срезу кључком, који је у почетку месеца маја нестало, тражи начелник среза кључкога. Јона је стар 35 година, средњег стаса, црномањаст, на челу има једно удубљење у величини лешника. Моли се сваки онај, ко би што знао о Јони, да о томе извести начелника среза кључког с позивом на Бр. 6590.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Под истрагом и у притвору код кварта теразијскога Управе града Београда због утаје налази се лице, чију слику износимо и које вели да се зове „Милош Дурузовић“, кочијаш по занимању, родом из Аустро-Угарске, и да га је 1895. године смедеревски првостепени суд осудио на две године робије због јатаковања.

На молбу кварта теразијског да му се пошаљу подаци о ранијој осуди овог лица, смедеревски првостепени суд, актом својим од 3. тек. м-ца Бр. 16310. одговорио је, да у годинама 1894., 1895. и 1896. није осуђивано ни једно лице под горњим именом.

После оваког одговора квартал се обратио Управи Београдског Казненог Завода и молио за извештај, да ли је „Милош“ тамо издржавао досуђену казну, али је и Управа одговорила, да под горњим именом у означено време није било на осуди ни једно такво лице.

Када је за овим „Дурузовић“ одведен у Казнени Завод и показан чуварима и старијим осуђеницима, већина од ових потврдила су, да је „Милош“ доиста био на робији у год 1895. и да је осуђен са дружином двадесетогодишњег робијаша Милана Стојановића, бив. четкара из Београда.

Услед овога добивена је и „Друзовићу“ прочитана пресуда првостепеног смедеревског суда Бр. 2635. од 9. фебруара 1895. год., којом је за 27 кривичних дела (разбојништва, опасне крађе јатаковања, крађе, стоке и т. д.) осуђено око 20 лица, али је он и после овога изјавио, да се не сећа тачно да ли је и он са овом дружином био осуђен, и у исто је доба додао да је његова осуда, и ако је обухваћена том пресудом, била неправедна.

После дугог и дугог објашњења најзад је упутио: „Има ли у тој пресуди, да је ко осуђен на две године робије?“ Кад му је одговорено да има и да је то неки Милан Николић из Гроцке, он је одговорио, да ће по свој прилици то он бити, пошто је у том времену живео у Гроцкој, а што се тиче имена „Ми-

лан Николић“, то је по његовом уверавању погрешно записано, јер је он увек био и остаје „Милош Дурузовић.“

Пошто се из свега изложенога јасно видело, да „Милош“ прикрива свој идентитет, то је решењем кварта теразијског од 14. тек. м-ца Бр. 5432. одлучено, да се на основу члана 5 закона за мерење опис и идентификовање криваца подвргне „Милош“ мерењу и фотографи-

„Милош“ — „Милан“ има сада дугачку браду, али није искључена могућност, да је њу пустио по изласку са осуде, да би њоме изменио своју спољашност.

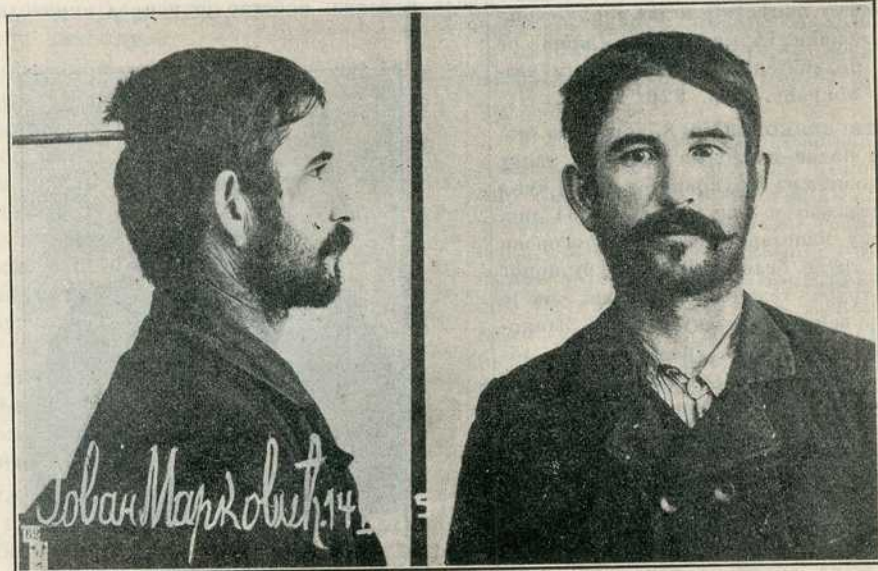
СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Јован Марков-Марковић, родом из Сенаде у Банату и поданик аустро-гарски, прогнат је на

сању, а у исто време да му се и слика изнесе у „Полицијском Гласнику“ и овом приликом умолете све полицијске власти као и сва приватна лица, која би што ближе знала о овоме лицу, да то одмах доставе Антропометријско-Полицијском Одељењу или непосредно кварту теразијском.

свагда у А-угарску 14. тек. м-ца по пресуди начелства среза колубарског округа београдског од 22. пр. м-ца Бр. 4448. Јован има 36 год., стаса је омаленог, развијености обичне, очију угаситих, косе и браде црне, чела права, нос правилан и широка; од особених знакова има: једну брадавицу у величини пшеничнога зрна

„Милош“ је родом из Зерање у Аустро-угарској, има 46 година, стаса је средњег, развијености обичне, очију угасито зелених, у лесном оку има једну црну пегу, косе и браде смеђе и по мало проседе, чела к ог, леђа носа изломљених са сљоштеним врхом. Од особених знакова има само једну белугу од посекотинине у облику праве линије, правца вертикалног, величине 2 см. на средини потиљка. Поред овога нема два доња секутића.

изнад врха грудне кости и једну брадавицу у величини кукурузног зрна за 12 см. испод и лево од леве сисе. Позивају се све полицијске и општинске власти, а нарочито пограничне, да на повратак Јованов у Србију обрате најстрожу пажњу, а у случају већ извршеног повратка да га казне за повраћај из прогонства и понова прогнају. АБр. 961.